

1. Наближалось ж свято Опрісноків, що Пасхою зветься.
2. А первосвященики й книжники стали шукати, як би вбити Його, та боялись народу...
3. Сатана ж увійшов у Юду, званого Іскаріот, одного з Дванадцятьох.
4. І він пішов, і почав умовлятися з первосвящениками та начальниками, як він видасть Його.
5. Ті ж зраділи, і погодились дати йому срібняків.
6. І він обіцяв, і шукав відповідного часу, щоб їм видати Його без народу...
7. І настав день Опрісноків, коли пасху приносити в жертву належало.
8. І послав Він Петра та Івана, говорячи: Підіть, і приготуйте нам пасху, щоб її спожили ми.
9. А вони запитали Його: Де Ти хочеш, щоб ми приготували?
10. А Він їм відказав: Ось, як будете входити в місто, стріне вас чоловік, воду несучи у глекові, ідіть за ним аж до дому, куди він увійде.
11. І скажіть до господаря дому: Учитель питає тебе: Де кімната, в якій споживу зо

Своїми учнями пасху?

12. І він вам покаже велику горницю вистелену: там приготуйте.

13. І вони відійшли, і знайшли, як Він їм говорив, і зачали там готувати пасху.

14. А коли настав час, сів до столу, і апостоли з Ним.

15. І промовив до них: Я дуже бажав спожити цю пасху із вами, перш ніж муки прийму.

16. Бо кажу вам, що вже споживати не буду її, поки сповниться в Божому Царстві вона.

17. Узявши ж чашу, і вчинивши подяку, Він промовив: Візьміть її, і поділіть між собою.

18. Кажу ж вам, що віднині не питиму Я від оцього плоду виноградного, доки Божеє Царство не прийде.

19. Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!

20. По вечері так само ж і чашу, говорячи: Оця чаша Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається.

21. Та однак, за столом ось зо Мною рука Мого зрадника.

22. Бо Син Людський іде, як призначено; але горе тому чоловікові, хто Його видає!

23. А вони почали між собою питати, котрий з них мав би це вчинити?

24. І сталось між ними й змагання, котрий з них уважатися має за більшого.

25. Він же промовив до них: Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, добродійцями звуться.

26. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник як службовець.

27. Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислуговує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як службовець.

28. Ви ж оті, що перетривали зо Мною в спокусах Моїх,

29. і Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів,

30. щоб ви в Царстві Моїм споживали й пили за столом Моїм, і щоб ви на престолах засіли судити дванадцять племен Ізраїлевих.

31. І промовив Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю.

32. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як наверхнешся,

зміцни браттю свою!

33. А той відказав Йому: Господи, я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!

34. Він же прорік: Говорю тобі, Петре, півень не заспіває сьогодні, як ти тричі зречешся, що не знаєш Мене...

35. І Він їм сказав: Як Я вас посилав без калитки, і без торби, і без сандаль, чи вам бракувало чого? Вони ж відказали: Нічого.

36. А тепер каже їм хто має калитку, нехай візьме, теж і торбу; хто ж не має, нехай продасть одіж свою та й купить меча.

37. Говорю бо Я вам, що виконатися на Мені має й це ось написане: До злочинців Його зараховано. Бо те, що про Мене, виконується.

38. І сказали вони: Господи, ось тут два мечі. А Він їм відказав: Досить!

39. І Він вийшов, і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його.

40. А прийшовши на місце, сказав їм: Моліться, щоб не впасти в спокусу.

41. А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився,

42. благаючи: Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!...

43. І Ангол із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили.

44. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...

45. І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби...

46. І промовив до них: Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу!

47. І, коли Він іще говорив, ось народ з'явився, і один із Дванадцятьох, що Юдою зветься, ішов перед ними. І він підійшов до Ісуса, щоб поцілувати Його. Бо він знака їм дав був: кого я поцілую, то Він!

48. Ісус же промовив до нього: Чи оце поцілунком ти, Юдо, видаєш Сина Людського?

49. А ті, що були з Ним, як побачили, що має статись, сказали Йому: Господи, чи мечем нам не вдарити?

50. І, один із них рубонув раба первосвященникового, та й відтяв праве вухо йому.

51. Та Ісус відіззався й сказав: Лишіть, уже досить! І, доторкнувшись до вуха його, уздоровив його.

52. А до первосвящеників і влади сторожі храму та старших, що прийшли проти Нього, промовив Ісус: Немов на розбійника вийшли з мечами та киями...

53. Як щоденно Я з вами у храмі бував, не піднесли на Мене ви рук. Та це ваша година тепер, і влада темряви...

54. А схопивши Його, повели й привели у дім первосвященика. Петро ж здалека йшов слідкома.

55. Як розклали ж огонь серед двору, і вкупі сиділи, сидів і Петро поміж ними.

56. А служниця одна його вгледіла, як сидів коло світла, і, придивившись до нього, сказала: І цей був із Ним!

57. І відрікся від Нього він, твердячи: Не знаю я, жінко, Його!

58. Незабаром же другий побачив його та й сказав: І ти від отих. А Петро відказав: Ні, чоловіче!...

59. І як часу минуло з годину, хтось інший твердив і казав: Поправді, і цей був із Ним, бо він галілеянин.

60. А Петро відказав: Чоловіче, не відаю, про що ти говориш... І зараз, як іще говорив він, півень заспівав.

61. І Господь обернувся й подививсь на Петра. А Петро згадав слово Господнє, як сказав Він йому: Перше, ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене.

62. І, вийшовши звідти, він гірко заплакав!

63. А люди, які ув'язнили Ісуса, знущалися з Нього та били.

64. І, закривши Його, вони били Його по обличчі, і питали Його, приговорюючи: Пророкуй, хто то вдарив Тебе?

65. І багато інших богозневаг говорили на Нього вони...

66. А коли настав день, то зібралися старші народу, первосвященики й книжники, і повели Його в синадріон свій,

67. і казали: Коли Ти Христос, скажи нам. А Він їм відповів: Коли Я вам скажу, не повірите ви.

68. А коли й поспитаю вас Я, не дасте Мені відповіді.

69. Незабаром Син Людський сидітиме по правиці сили Божої!

70. Тоді всі запитали: То Ти Божий Син? А Він їм відповів: Самі кажете ви, що то Я...

71. А вони відказали: Нащо потрібні ще свідки для нас? Бо ми чули самі з Його уст!